АСТРОФИЗИКА

Раздел 7. Пространствени сфери

(15:6.1) Независимо от произхода им различните сфери на пространството могат да се класифицират по следните основни типове:

(15:6.2) **1.** Слънца - звездите на пространството.

(15:6.3) **2.** Черни острови от пространство.

(15:6.4) **3.** Малки космически тела: комети, метеори и астероиди.

(15:6.5) **4.** Планети, включващи обитаемите светове.

(15:6.6) **5.** Архитектурни сфери - специално създадени светове.

(15:6.7) С изключение на изкуствено създадените сфери, всички пространствени тела имат еволюционен произход - еволюционен, в смисъл, че не са били създадени по каприз на Божество; еволюционен, в смисъл, че съзидателните действия на Бога са се разкрили посредством пространствено-времеви метод в действията на много създадени и възникнали разумни същества на Божеството.

Точка I. Слънца

Точка А. Типове слънца

(15:6.8) Слънцата. Това са звездите на пространството в различните стадии на своето съществуване. Някои слънца са самостоятелно формиращи се пространствени системи, други са двойни звезди, свиващи се или изчезващи планетарни системи. Намиращите се в пространството звезди съществуват в не по-малко от хиляда различни състояния и стадии. Вие сте запознати със слънцата, даващи светлина и топлина; но има и такива, които светят, без да излъчват топлина.

Точка Б. Количество слънца

Точка 1. Орвонтон се осветява и загрява от над 10 трилиона слънца

(15:6.10) Свръхвселената на Орвонтон се осветява и затопля от повече от десет трилиона горящи светила. Тези слънца са звездите от достъпната за наблюдение ваша астрономическа система. Повече от два трилиона слънца са твърде далечни и малки, за да могат да се видят от Урантия. Но в главната вселена има толкова звезди, колкото чаши вода има в океаните на вашия свят.

Точка 2. Има повече от две хиляди слънца в Сатания

(41:3.1) Повече от две хиляди ярки слънца изливат светлина и енергия в Сатания, а вашето собствено слънце е блестящо светило от средна величина. От тридесетте най-близки слънца само три притежават по-голяма сила на светене. Управляващите Вселенската Енергия инициират специални енергийни токове, които протичат между отделните звезди и съответстващите им звездни системи. За енергийните центрове и физическите регулиращи тези звездни пещи, заедно с черните гиганти на пространството, служат като междинни пунктове за ефективна концентрация и направляване на енергийните потоци на материалните творения.

Точка В. Критична големина на слънцата

(41:3.3) Когато от майчинския вихър на мъглявината се изхвърлят твърде големи слънца, те скоро се разтрошават или образуват двойни звезди. Всички слънца първоначално са в напълно газообразно състояние, макар че впоследствие могат временно да съществуват и в полутечно състояние. Когато вашето слънце стигнало до това полутечно състояние, предизвикано от налягането на свръхгаз, то било недостатъчно голямо за разделяне по екватора, което съответства на един от типовете образуване на двойни звезди.

(41:3.4) Когато техните размери са по-малко от една десета от размерите на вашето слънце, тези огнени сфери бързо се свиват, уплътняват и изстиват. Тези светила, чиито размери превишават размерите на вашето слънце повече от тридесет пъти - по-точно тези, които съдържат тридесет пъти повече собствено вещество, бързо се разделят на две отделни тела или ставайки центрове на нови системи, или оставайки в пределите на взаимното си гравитационно въздействие, въртейки се около общ център като един вид двойна звезда.

(41:3.5) Последният от най-големите космически взривове на Орвонтон беше необичайният взрив на двойна звезда, светлината от който достигна Урантия през 1572 година. Този голям пожар беше толкова интензивен, че взривът се виждаше отчетливо и на дневна светлина.

Точка Г. Състав на слънцата

Точка 1. Състава на всички слънца, черни острови, планети и спътници, метеорити е идентичен
(41:3.2) Небадонските слънца не се различават от останалите слънца на другите вселени. Материалният състав на всички слънца, черни острови, планети и спътници, даже на метеорите, е напълно идентичен. Диаметърът на такива слънца е средно около един милион и шестотин хиляди километра, а на вашето светило е малко по-малък. Диаметърът на най-голямата звезда във вселената - звездния облак Антарес, превишава диаметъра на вашето слънце четиристотин и петдесет пъти и е шестдесет милиона пъти повече от неговия обем. Но съществува повече от достатъчно пространство, за да се поберат всички тези гигантски слънца. За тях има толкова свободно място в космоса, колкото биха имали дузина портокали, вртейки се вътре в Урантия, ако планетата представляваше кух глобус.

Точка 2. Слънцата много се различават по състояние, маса и плътност
(41:3.6) Не всички звезди са твърди, но такива са много от по-старите. Някои от червеникавите, слабо блестящи звезди в центъра на своята колосална маса достигат плътност, която може да се определи така: един кубически сантиметър от подобна звезда би тежал на Урантия около сто и седемдесет килограма. Вследствие колосалното свиване, съпровождано от загуби на топлина и циркулация на енергия, се е извършило сближаване на орбитите на елементарните частици и днес те плътно са се приближили към състоянието на електронно уплътняване. Този процес на изстиване и свиване може да продължава до последната и критична точка на взрива, настъпваща при уплътняване на ултиматоните.

Точка Д. Връзка на възрастта на слънцето и неговата яркост
(41:3.7) Повечето от гигантските слънца са сравнително млади; повечето от звездните джуджета са стари, но не всички. Джуджетата, образуващи се в резултат от сблъсъци, могат да бъдат много млади и да излъчват интензивна бяла светлина и без да преминат през начален период на младо червено светене. Както много младите, така и много старите слънца обикновено светят с червеникав отблясък. Жълтият оттенък е показател за разцвет на младостта или за приближаване към старостта, но ярката бяла светлина означава здрав и продължителен живот в зряла възраст.

Точка Е. Променливи звезди

Точка 1. Пулсиращи слънца
(41:3.8) Макар че не всички млади слънца преминават през стадии на пулсации, във всеки случай не видимо, вглеждайки се в пространството, вие можете да забележите много от тези по-млади звезди, чийто цикъл на гигантски респирационно повдигане и отпускане продължава от два до седем дни. Вашето слънце досега съхранява постепенно изчезващите последствия от мощните раздувания от своята младост, но техният период се е удължил от предишните три и половина дневни пулсации до днешните единадесет и половина години на циклично появяване на слънчеви петна.

Точка 2. Пулсиращите слънца могат да формират слънчеви системи
(41:10.1) Някои от променливите звезди, в стадия на максимална или близки до нея пулсации, се намират в процес на пораждане на производни системи, много от които евентуално ще бъдат сходни с вашето слънце и въртящите се около него планети. Именно в такова състояние на мощни пулсации е пребивавало вашето слънце, когато към него се е приближила масивната система Ангона, вследствие на което повърхността на слънцето започнала да изхвърля истински потоци - непрекъснати слоеве - от материя. Силата на този процес продължила да нараства до най-близкото съ- положение, когато е бил достигнат пределът на слънчевата кохезия и изхвърлен огромен къс материя - предшественик на Слънчевата система. При аналогични обстоятелства максималното сближаване на притеглящото тяло понякога „изтръгва“ цели планети, съставляващи до една четвърт или една трета от цялото слънце. Тези крупни изтласквания довеждат до образуването на особени, обвити в облаци светове - сфери, подобни на Юпитер и Сатурн.

Точка 3. Други променливи звезди
(41:3.9) Променливите звезди имат разнообразен произход. В някои двойни звезди приливите, предизвиквани от бързо променящите се разстояния при завъртането на двете тела по техните орбити, довеждат също така и до периодични колебания при излъчването на светлина. Промените в гравитацията предизвикват регулярни и повтарящи се избухвания - точно както захващането на метеори чрез акреция на енергия-материал на повърхността би довело до сравнително внезапно избухване на светлина, което бързо би спаднало до нормалното за това слънце ниво на яркост. Понякога слънцето улавя поток метеори по линията на намаленото съпротивление на гравитацията, а в редки случаи причината за звездните избухвания се оказва сблъсък, но повечето такива явления се дължат само на вътрешни колебания.
(41:3.10) В една от групите променливи звезди периодът на светлинни колебания се намира в пряка зависимост от яркостта - знанието на този факт позволява на астрономите да използват такива слънца като вселенски фарове и надеждни точки за измерване с оглед продължаване на изследванията на далечните звездни струпвания. С помощта на този метод може да се измерват с голяма точност междузвездни разстояния в пределите на повече от един милион светлинни години. Подобряването на метода за измерване на пространството и усъвършенстването на телескопите някога по-пълно ще разкрият десетте големи региона на свръх-вселената Орвонтон; вие ще различавате най-малко осем от тези необятни сектори, имащи вид на колосални и достатъчно симетрични звездни струпвания.

Точка Ж. Плътност на слънцето

Точка 1. Независимо, че нашето слънце е газообразно, е един и половина пъти по-плътно от водата
(41:4.1) Масата на вашето слънце малко превишава оценката на вашите физици, по изчисленията на които тя е хиляда и осемстотин квадрилиона (1,8 x 1027) тона. Сега то се разполага приблизително в средната част на скалата между най-плътните и най-разредените звезди, бидейки около един и половина пъти по-плътно от водата. Но вашето слънце не е нито течно, нито твърдо - то е газообразно; и това е така независимо от това, че е трудно да се обясни по какъв начин някое газообразно вещество е способно да достига такива и още по-големи плътности. Газообразното, течното и твърдото състояние се отнасят към въпросите на атомно-молекулярните отношения, но плътността е отношение на пространството и масата. Плътността се изменя право пропорционално на количеството на масата в пространството и обратно пропорционално на количеството пространство в масата - пространството между централните ядра на материята и частиците, които се завихрят около тези центрове, а също и пространството вътре в тези материални частици.

Точка 2. Физическо състояние и плътност
(41:4.2) Изстиващите звезди могат да бъдат физически газообразни и едновременно с това изключително плътни. Вие не сте запознати със слънчевите свръхгазове, но тези и други необичайни форми на материята обясняват по какъв начин даже нетвърдите слънца достигат плътността на желязото - например, такава, каквато притежава Урантия, и едновременно могат да се намират в изключително нагрято газообразно състояние, продължавайки да функционират като слънца. Атомите в тези плътни свръхгазове са изключително малки; те съдържат малко електрони. Освен това такива слънца са загубили значително количество от запаса си на свободна ултиматонна енергия.

Точка 3. Сравняване плътността на слънцата
(41:4.4) Едно от близките до вас слънце, масата на което в началото на неговото съществуване се равняваше на масата на вашето слънце, се е уплътнило почти до размерите на Урантия, ставайки четиридесет хиляди пъти по-плътно от вашето светило. Теглото на това горещо-хладно газообразно-твърдо тяло е петдесет и пет килограма на кубически сантиметър. Въпреки това това слънце свети със слаба червеникава светлина, с угасващия блясък на умиращ монарх на светлината.
(41:4.6) Масивното слънце Велунтия - едно от най-големите в Орвонтон, има плътност, равна на една хилядна от плътността на атмосферата на Урантия. Ако по своя състав то съответстваше на вашата атмосфера и не беше нажежено, би се образувал такъв вакуум, че хората, намиращи се на неговата повърхност или вътре в него, щяха бързо да се задушат.
(41:4.7) Температурата на повърхността на друг гигант от Орвонтон понастоящем е малко под хиляда и шестотин градуса. В диаметър той превишава четиристотин и осемдесет милиона километра - пространство, достатъчно да вмести вашето слънце заедно със сегашната орбита на земята. Но независимо от цялата му колосална величина - повече от четиридесет милиона пъти надвишаваща размерите на вашето слънце, неговата маса е само малко повече от тридесет пъти повече от масата на слънцето. Тези гигантски слънца притежават корона, която се простира почти от едното слънце до другото.

Точка 3. Слънчева енергия

Точка 1. Енергетическа функция на слънцата

Точка а. Съществуват многочислени методи за формиране слънца и произход на планети
(15:5.14) Съществуват многобройни други методи за формиране на светила и за отделяне на планети, но гореспоменатите процедури се отнасят до начините, в съответствие с които е било създадено преобладаващото множество звездни системи и планетарни семейства. За описването на всички разнообразни модели, имащи отношение към звездните метаморфози и планетарната еволюция, би било необходимо да разкрием още почти сто различни типа слънце-образуване и възникване на планети. Докато вашите студенти по астрономия наблюдават небесата, ще забележат явления, отнасящи се към всички типове звездна еволюция, но рядко ще откриват признаци за образуване на тези малки несветещи съвкупности от материя, които служат като обитаеми планети - най-важните творения на безбрежния материален свят.

Точка б. Някои слънца светят вечно, други изгарят
(41:7.14) Само тези слънца, които функционират в правите канали на основните потоци вселенска енергия, са способни да светят вечно. Такива слънчеви пещи сияят безкрайно дълго, притежавайки способността да попълват своите материални загуби с поглъщането на пространствена сила и аналогична циркулираща енергия. Що се отнася до звездите, намиращи се далеч от тези главни канали за презареждане, то на тях им е съдено да претърпят изтощаване на енергийните запаси - постепенно да изстинат и в резултат на това евентуално да изгорят.

Точка В. Възраждане на слънцата
(41:7.15) Такива изгаснали или гаснещи слънца могат да бъдат подмладени с ударно въздействие или да бъдат презаредени - или с помощта на някои несветещи острови на пространството, или посредством гравитационно „ограбване“ на по-малки съседни слънца или системи. Повечето изгаснали слънца се възраждат с помощта на тези или други еволюционни методи. Тези, които не могат да се презаредят, ги очаква разрушаване вследствие взрив на масата, когато гравитационното уплътнение достига критично ниво, при което обусловеното от енергията налягане довежда до ултиматонно уплътнение. Тези изчезващи слънца по такъв начин се превръщат в енергия от най-рядък вид, великолепно приспособена за енергийно зареждане на по-изгодно разположените слънца.

Точка 2. Температура на слънцата
(41:7.1) Вътрешната температура на много от слънцата, включително и на вашето, е значително по-висока, отколкото обикновено се предполага. В недрата на слънцето практически не съществуват цели атоми; всички те в по-голяма или по-малка степен са разрушени от интензивната бомбардировка на рентгеновите лъчи, присъщи на толкова високи температури. Независимо от това какви материални елементи могат да се появят във външните слоеве на слънцето тези, които се намират в неговите недра, стават крайно еднородни под дисоциращото въздействие на разрушителните рентгенови лъчи. Рентгеновият лъч оказва огромно нивелиращо действие на атомното съществуване.
(41:7.2) Температурата на повърхността на вашето слънце е почти три хиляди и триста градуса, но тя бързо се повишава със задълбочаване в недрата му, докато не достигне невероятната цифра 19 400 000 градуса в централните региони на слънцето. [Всички температури са дадени по вашата скала на Целзий.]
(41:7.11) Съществува регулираща обвивка от горящи газове [с температура, достигаща понякога милиони градуси], която обгръща слънцето, стабилизирайки топлинните загуби и, като цяло, предотвратява опасните колебания в разсейването на топлина. В течение на активния живот на слънцето вътрешната температура - 19 400 000 градуса, остава почти неизменна независимо от прогресивното понижаване на външната температура.

Точка 3. Източници на слънчевата енергия
(41:7.3) Всички тези явления са показател за колосалния разход на енергия. Ето източниците на слънчева енергия по реда на тяхната важност:
(41:7.4) **1.** Анихилирането на атоми и, в крайна сметка, на електрони.
(41:7.5) **2.** Превръщането на елементи, включително и освобождаваната при това радиоактивна група енергия.
(41:7.6) **3.** Акумулирането и предаването на някои всеобщи пространствени енергии.
(41:7.7) **4.** Космическата материя и метеорите, непрестанно потапящи се в горящите слънца.

(41:7.8) **5.** Слънчевото свиване; охлаждането и последващото свиване на слънцето освобождава енергия и топлина, които понякога превъзхождат енергията, привнасяна от космическата материя.
(41:7.9) **6.** Гравитационното действие при високи температури превръща някои кръгови сили в излъчвана енергия.
(41:7.10) **7.** Възвърната светлина и други видове материя, напуснали слънцето и отново притеглени към него, заедно с други енергии от извън-слънчев произход.
(41:7.11) 19 400 000 градуса – точка на кипене на електроните.
(41:7.12) Вие можете да направите опит да си представите 19 400 000 градуса топлина в съвкупност с определено гравитационно свиване като точката на кипене на електроните. При такова налягане и температура всички атоми се деформират и разпадат до своите електрони и други съставни компоненти; разрушени могат да бъдат даже електроните и други съединения на ултиматоните, но слънцето е неспособно да деформира ултиматоните.
(41:7.13) Под въздействието на такива слънчеви температури се извършва колосално ускорение на ултиматони и електрони - поне на тези електрони, които продължават да съществуват в подобни условия. Вие ще можете да разберете какво значи висока температура чрез повишаване на ултиматонната и електронна активност, ако се замислите за това, че една капка обикновена вода съдържа един милиард трилиона атоми. В нея е заключена такава енергия, каквато се изработва при експлоатацията на мощност над сто конски сили в течение на две години. Сумарната топлина, отдавана всяка секунда от вашето слънце, е способна да изпари цялата вода от океаните на Урантия за една секунда.

Точка И. Стабилност на слънцата

Точка 1. Стабилността на слънцето зависи от поддържането на гравитационно-топлинен баланс
(41:9.4) Стабилността на слънцето изцяло зависи от поддържането на гравитационно-топлинен баланс - колосални налягания, уравновесявани от невероятни температури. Еластичността на вътрешния газ в недрата на слънцето служи като опора за горните слоеве разнообразни материали, а когато гравитацията и топлината се намират в състояние на равновесие, то теглото на наличното вещество с точност съответства на температурното налягане на отдолу лежащите и вътрешни газове. В много от младите звезди продължаващото гравитационно уплътнение привежда в състояние на постоянно нарастване вътрешните температури, а с увеличаването на степента на вътрешното нагряване рентгеновото налягане на свръх-газови ветрове в недрата на слънцето става толкова високо, че във връзка с центробежното движение слънцето започва да изхвърля своите външни слоеве в пространството, коригирайки по този начин възникналия дисбаланс между гравитацията и степента на нагряване.

Точка 2. Настоящо и бъдещо състояние на слънцето
(41:9.5) Вашето слънце вече отдавна е достигнало относително равновесие между циклите на разширение и свиване - тези нарушения, които довеждат до гигантските пулсации на много от по-младите звезди. Понастоящем вашето слънце пресича границата на шестте милиарда години и функционира във фазата на най-голяма „пестеливост“. То ще продължава да свети със същата ефективност в течение на повече от двадесет и пет милиарда години. Възможно е то да претърпи период на частичен упадък на активността, продължителността на който ще бъде равна на сумарната продължителност на периодите на неговата младост и стабилизирана функция.

Точка 3. Изтощаване на слънцето
(41:9.1) По-големите слънца поддържат такъв гравитационен контрол над своите електрони, че светлината се „измъква“ само с помощта на мощните рентгенови лъчи. Тези лъчи-помощници пронизват цялото пространство и участват в поддържането на основни ултиматонни асоциации на енергия. Огромните загуби на енергия в ранните периоди от съществуването на слънцето, след достигането на максимална температура над 19 400 000 градуса, се дължат не толкова на излъчването на светлина, колкото на изтичането на ултиматони. Тези ултиматонни енергии - като истински енергийни пориви на младото слънце - се устремяват навън в пространството, където участват в завладяващия процес създаване на електронни асоциации и в материализиране на енергии.

Точка Й. Слънчев колапс
(41:8.3) В големите слънца - малки кръгови мъглявини, след изтощаването на запасите на водород и последващото свиване се извършва внезапен колапс, ако такова тяло не е достатъчно непрозрачно, за да поддържа вътрешното налягане като един вид опора за външните газови слоеве. Гравитационно-

електрическите изменения пораждат колосално количество най-малки частици, лишени от електрически потенциал, и такива частици бързо напускат слънчевите недра, в течение на няколко дни предизвиквайки колапса на гигантското слънце. Именно такова изтичане на „частици-бегълци“ предизвика колапса на гигантската нова звезда в мъглявината Андромеда преди около петдесет години. Това грамадно звездно тяло се разруши в течение на 40 минути урантийско време.

Точка II. Тъмни острови на пространството

Точка А. Тъмни острови на пространството - гравитационен баланс на силата
(15:6.11) Тъмни острови на пространството. Това са угасналите слънца и други големи струпвания от материя, лишени от светлина и топлина. Тъмните острови понякога са огромни по маса и оказват мощно влияние за запазване равновесието и за манипулация на енергия във вселената. Някои подобни образувания са наистина с неимоверна плътност на масата. Тази огромна концентрация на маса позволява на тъмните острови да служат като мощни балансьори, които надеждно удържат съседните системи. Те поддържат гравитационния баланс на силата в много съзвездия; много физически системи, които иначе бързо биха паднали върху най-близкото слънце и биха били унищожени, се задържат надеждно в гравитационната власт на тези техни пазители - тъмните острови. Именно тази им функция ни позволява да можем с точност да определим тяхното местоположение. Ние знаем гравитационната тяга на светещите тела, което ни позволява да изчислим точния размер и местоположение на тъмните острови на пространството, които толкова ефективно поддържат устойчивостта на дадената система по нейния път.

Точка III. Малки тела на пространството
(15:6.12) Малки тела на пространството. Метеорите и други малки частици материя, въртящи се и формиращи се в пространството, представляват огромна съвкупност от енергия и материална субстанция.
(15:6.13) Много комети се отнасят към неутвърдилото се и хаотично потомство на слънцеобразуващите вортекси, които постепенно се оказват във властта на централното слънце. Кометите имат най-разнообразен произход. Опашката на кометата е насочена противоположно на притеглящото тяло или слънце поради електрическата реакция в неговите силно разредени газове, а също и поради непосредственото налягане на светлина и други видове енергии, излъчвани от слънцето. Явлението служи като едно от убедителните доказателства за реалността на светлината и свързаните с нея енергии и предлага възможности за демонстрация на това, че светлината има тегло. Светлината е реална субстанция, а не просто вълни от хипотетичен етер.

Точка IV. Планети
(15:6.14) Планети. Това са по-големите струпвания на материя, които следват своите орбити около слънце или около някакво друго пространствено тяло; техните размери варират от малки планети до огромни газообразни, течни или твърди сфери. Когато студените светове, образувани от плуващ в пространството материал, се оказват в правилно съотношение със съседното слънце, то такива планети са предпочитани за заселване с разумни същества. Угасналите слънца по правило не са подходящи за живот; обикновено те са твърде далеч от живи светещи слънца и освен това са прекалено масивни - силата на тежестта на тяхната повърхност е огромна.
(15:6.15) Във вашата свръхвселена по-малко от една от четиридесет студени планети е населена с подобни на вас същества. И, разбира се, свръхнагретите слънца и студените далечни светове са непригодни за високо-организиран живот. Във вашата Слънчева система само три планети понастоящем са приспособени за живот. По своя размер, плътност и разположение Урантия в много отношения е идеално място за човека.

Точка А. Базов вселенски модел разумен живот в различните локални системи
(15:6.16) Законите, определящи свойствата на физическата енергия, в основата си са универсални, но физическите условия, господстващи на отделните планети и в локалните системи, са в много отношения свързани с местните въздействия. Едно почти безкрайно многообразие от същества и други живи проявления характеризи рат неизброимите светове в космоса. Има обаче явно групово сходство в световете, обединени в една система, а съществува също така и един вселенски модел за разумен живот. Налице е физическо родство на планетарните системи, принадлежащи на един физически кръг, следващи се близко една друга в безкрайното завъртане по кръга на вселените.

Точка Б. Планетарни системи сътворени за живот
(1:0.2) Милиарди планетарни системи са сътворени, за да могат с времето да бъдат населени с различни типове разумни създания - същества, способни да познаят Бога, да приемат божествената любов и да го заобичат в отговор. Вселената на вселените е Божие творение и място на обитание за неговите разнообразни създания. „Бог сътвори небесата и образува земята; ненапразно Той утвърди вселената и създаде този свят; Той го направи за живеене.“

Точка В. Номер на Урантия и разположение
(15:14.8) Номерът на вашия свят Урантия в голямата вселена е пет трилиона триста четиридесет и два милиарда четиристотин осемдесет и два милиона триста тридесет и седем хиляди шестстотин шестдесет и шест – **5 342 482 337 666**. Това е регистрационният номер на Урантия в Уверса и в Рая, вашият номер в каталога на обитаемите светове. Аз знам регистрирания брой на физическите сфери, но той е толкова огромен, че няма голямо практическо значение за смъртния разум.
(41:10.5) Урантия е сравнително изолирана сфера в покрайнините на Сатания, вашата Слънчева система, с едно изключение, на най-отдалечената от Йерусем, докато самата Сатания е втора по отдалеченост система на Норлатиадек, съзвездието, което понастоящем пресича външния край на Небадон. Вие действително сте били сред низшите на цялото творение, докато посвещението на Михаил не възвисило вашата планета до ниво на уважение и огромен вселенски интерес. Понякога последните стават първи и наистина низшият става най-висш.

Точка V. Архитектурни сфери

Точка А. Столичните светове са архитектурни сфери
(15:7.1) Макар правителството на всяка свръхвселена да се намира редом с центъра на еволюционите вселени, включени в съответния сегмент от пространството, то заема специално създаден свят, населен с допуснатите тук личности. Столичните светове са архитектурни сфери - пространствени тела, специално конструирани за особено назначение. Макар тези сфери да получават светлина от близките слънца, те са снабдени с автономни източници на осветление и отопление. Всяка от тях притежава слънце, даващо - подобно на спътниците на Рая - светлина без топлина, и се отоплява с топлината, постъпваща при циркулацията на определени потоци енергия близо до повърхността на сферата. Тези столични светове принадлежат към най-големите системи, разположени близо до астрономическите центрове на съответстващите им свръхвселени.
(15:7.3) По своята природа и величие столичните светове на седемте свръхвселени напомнят Рая - техния централен еталон за съвършенство. В действителност всички столични светове са подобни на Рая. Те представляват небесни обители, увеличавайки се по физически размер и нараствайки по моронтийна красота и духовно великолепие от Йерусем към централния Остров. Всички спътници на тези столични светове са и архитектурни сфери.

Точка Б. Количество на архитектурните светове
1. Свръхвселена - четиристотин деветдесет и един столични свята, всеки столичен свят обкръжен от около седем клъстери с 70 светове всеки
2. Голям сектор - седемдесет и един столични свята, всеки столичен свят обкръжен от 70 сфери
3. Малък сектор - 8 столични свята, всеки столичен свят обкръжен от 7 сфери
4. Локална вселена - четиристотин деветдесет и един столични свята, всеки столичен свят обкръжен от 70 първични сфери в десет групи, където всяка първична сфера е обкръжена от шест подчинени сфери
5. Съзвездие - седемстотин седемдесет и един столични свята, всеки столичен свят обкръжен от 70 сфери, всяка с 10 спътника
6. Система - петдесет и седем столични свята, всеки столичен свят обкръжен от 7 преходни светове, всеки обкръжен от 7 спътника

Заключение
(42:1.5) Създаването на енергия и посвещаването на живота са прерогативи на Всеобщия Баща и неговите младши Създатели. Реката на енергията и живота е нескончаем поток, изтичащ от Божеството, всеобщо и единнно течение на Райска сила, разпространяваща се по цялото пространство. Тази божествена енергия изпълва цялото творение. Организаторите на силата поставят началото на такива изменения и въвеждат такива модификации на пространствена сила, които водят към възникване на енергия. Управляващите енергията преобразуват енергията в материя. Така възникват материалните светове. Носителите на Живота

инициират в мъртвата материя тези процеси, които ние наричаме живот, материален живот. Управляващите Моронтийната Енергия изпълняват аналогични функции във всички преходни сфери между материалните и духовните светове. Висшите духовни Създатели пораждат сходни процеси в божествените форми енергия, в резултат на които се появяват висшите духовни форми на разумен живот.

(42:12.16) [Представено от Могъщ Посланик, изпълняващ своите задължения в Небадон, а също и по молба на Гавраил.]